

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: R. Č.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 3076/SZ/2007, ev. č. 155961/2007,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 3076/SZ/2007, ev. č. 155961/2007, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** V řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 10. 2007, č. j. 42 Cad 247/2007 - 23, a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 4. 2011, č. j. 16 Cad 58/2008 - 89, žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 3076/SZ/2007, ev. č. 155961/2007, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 69433/2007/MOS, kterým jí byla s odkazem na § 61, § 66, § 21 a § 44 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění (dále jen „zákon o pomoci v hm. nouzi“) odňata od 1. 7. 2007 dávka pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí, s odůvodněním, že došlo k novému posouzení nároku na dávku, ze které vyplynulo, že částka příjmu po odečtení přiměřených nákladů na bydlení není nižší než částka živobytí.

Na tomto místě soud podotýká, že v průběhu soudního řízení vedeného dle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), počínaje dnem 1. 1. 2012 podle čl. VIII. bod 10 zákona č. 366/2011 Sb. přešla pravomoc z původního

žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje na Ministerstvo práce a sociálních věcí k rozhodování o dávkách státní sociální podpory a dávek pomoci v hmotné nouzi. V dalším řízení počínaje dnem 1. 1. 2012 je tak nově v projednávané věci podle ust. § 69 s. ř. s. bez dalšího žalovaným Ministerstvo práce a sociálních věcí.

V žalobě žalobkyně uvedla, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu rozhodnutí původního žalovaného jsou zcela nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a rozhodnutí původního žalovaného se opírá o zcela nepravdivé tvrzení původního žalovaného o absenci nároku na předmětnou dávku u manžela žalobkyně s poukazem na ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hm. nouzi, když nárok na předmětnou dávku dle ust. § 5 odst. 1 písm. e) tohoto zákona má. Ze strany původního žalovaného došlo k hrubému zásahu do práva žalobkyně na spravedlivé řízení ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a překročení meze stanovené zákonem ve smyslu článku 2 odst. 2 Listiny. Celkové zacházení s rodinou žalobkyně přitom rovněž zasahuje do jejích práv zaručených v čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, protože rodina žalobkyně je v důsledku postupu původního žalovaného hrubým způsobem diskriminována v oblasti sociálního zabezpečení.

Žalobkyně uvedla, že její rodina se skládá ze 7 společně posuzovaných osob, z nichž každá má nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi. Jedná se o žalobkyni, jejího manžela a 5 dětí ve věku 14 měsíců, 2 roky, 4 roky, 5 let a 8 let. Žalobkyně s dětmi jsou hlášeni k trvalému pobytu na území České republiky, jsou státními občany České republiky a jsou rovněž občany členského státu Evropské unie. Manžel žalobkyně je státní občan Ruské federace hlášený na území České republiky k přechodnému pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, konkrétně od 11. 7. 1996 a v návaznosti na fakt, že žalobkyně a děti jsou občany členského státu Evropské unie, je rovněž rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie ve všech případech, kdy platný právní řád České republiky o nich hovoří.

Žalobkyně namítla, že ona a její děti mají nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hm. nouzi a manžel žalobkyně má nárok na tuto dávku dle § 5 odst. 1 písm. e) tohoto zákona. Manžel žalobkyně má navíc doložen nárok na dietní stravování, z tohoto důvodu se částka jeho životního minima zvyšuje o 1.000,- Kč.

Částka na živobytí určená dle platných právních předpisů činila u rodiny žalobkyně za červenec 2007 částku 14.840,-Kč. Celkové příjmy rodiny žalobkyně v tomtéž období pak činily pouze částku 19.332,-Kč, přičemž nezbytné náklady na domácnost dosahovaly výše minimálně 6.671,-Kč. Po úhradě nezbytných nákladů na domácnost tak rodině žalobkyně na výživu a ostatní základní osobní potřeby zbývalo pouze 12.661,-Kč namísto zákonem stanovených 14.840,-Kč. Proto každý člen rodiny žalobkyně měl nejen nárok na předmětnou dávku, ale rovněž i na její výplatu a tato dávka měla být rodině poskytnutá a vyplacená minimálně ve výši 2.179,-Kč.

Dále žalobkyně namítla, že ačkoliv v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí poukazovala na to, že toto rozhodnutí nebylo žalobkyni doručeno v souladu se zákonem, jelikož nebylo doručeno jejímu zástupci, dále poukazovala na nedostatečné zdůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a rovněž tak poukazovala na to, že ve věci rozhodovala pracovnice správního orgánu zaujatá vůči jejímu manželovi, tak původní žalovaný její odvolání zamítl jako nedůvodné, aniž by se náležitě vypořádal s odvolacími námitkami. Proto i z tohoto důvodu považuje rozhodnutí původního žalovaného za nepřezkoumatelné.

A konečně žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí bylo doručeno toliko jí a nikoliv jejímu zástupci. Správní rozhodnutí obou stupňů tak trpí nedostatkem doručení.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost. K věci uvedl, že žalobkyně je vdaná, pečuje o 5 nezaopatřených dětí. Další společně posuzovanou osobu je manžel žalobkyně, který pobírá rodičovský příspěvek. Vzhledem k tomu, že manžel žalobkyně nesplňuje podmínku trvalého pobytu, není považován za osobu v hmotné nouzi a při stanovení výše dávky se k jeho osobě nepřihlíží. Příjmem rodiny jsou dávky státní sociální podpory. Jak orgán pomoci v hmotné nouzi zjistil, nastoupila žalobkyně na rekvalifikaci a byla jí přiznána podpora při rekvalifikaci, která jí byla vyplacena v červnu a červenci 2007. Tuto skutečnost žalobkyně v zákonem stanovené lhůtě neoznámila, čímž došlo k porušení § 49 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dále byla žalobkyně na vlastní žádost dne 16. 7. 2007 vyřazena z evidence úřadu práce. Vzhledem k tomu, že příjem všech společně posuzovaných osob není po odečtení přiměřených nákladů na domácnost nižší než částka živobytí, rozhodl se prvoinstanční správní orgán od 1. 7. 2007 příspěvek na živobytí odejmout.

Původní žalovaný dále uvedl, že ze spisu nevyplývá, že by žalobkyně pro řízení o dávkách pomoci v hmotné nouzi doložila k zastupování plnou moc pro další osobu – svého manžela. Žádost je podepsána žalobkyní, tato rovněž podala sama odvolání. Proto bylo rozhodnutí zasláno přímo žalobkyni, která je plnoletá a nebyla zbavena způsobilosti k právním úkonům.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 18. 4. 2011 tehdejší právní zástupce žalobkyně přednesl žalobní námitky tak, jak byly uvedeny v žalobě. Zejména zdůraznil, že manžel žalobkyně patří do okruhu oprávněných osob dle zákona o pomoci v hm. nouzi, a vedle toho zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí je nutno vyhodnotit jako nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění.

Při tomtéž jednání pověřený pracovník původního žalovaného odkázal na písemné vyjádření původního žalovaného k žalobě. Námitka podjatosti pracovnice prvoinstančního správního orgánu byla vyřešena v souladu s právními předpisy a otázku nepřezkoumatelnosti ponechává na úvaze soudu, když v obdobných případech byla vydávána obdobná rozhodnutí.

Na tomto místě soud podotýká, že v dané věci již dvakrát Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval. Poprvé ve věci soud rozhodoval usnesením ze dne 26. 10. 2007, č. j. 42 Cad 247/2007 - 23, kterým byla žaloba dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s odkazem na ust. § 68 písm. e) v návaznosti na ust. § 70 písm. f) s. ř. s. odmítnuta, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Ads 96/2008 - 62, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit po některou z kompetenčních výluk uvedených v § ust. 70 písm. a) až f) s. ř. s.

Podruhé ve věci soud rozhodoval rozsudkem ze dne 18. 4. 2011, č. j. 16 Cad 58/2008 – 89, kterým zrušil rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 3076/SZ/2007, ev. č. 155961/2007, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 69433/2007/MOS, a věc byla původnímu žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Krajský úřad

Ústeckého kraje žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí Magistrátu města Mostu, kterým jí byla s odkazem na § 61, § 66, § 21 a § 44 zákona o pomoci v hm. nouzi odňata od 1. 7. 2007 dávka pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí, s odůvodněním, že došlo k novému posouzení nároku na dávku, ze které vyplynulo, že částka příjmu po odečtení přiměřených nákladů na bydlení není nižší než částka živobytí. Původní žalovaný konstatoval, že žalobkyně je vdaná, pečuje o pět nezaopatřených dětí. Další společně posuzovanou osobou je manžel žalobkyně, který pobírá rodičovský příspěvek. Vzhledem k tomu, že manžel žalobkyně nesplňuje podmínku trvalého pobytu, není považován za osobu v hmotné nouzi a při stanovení výše dávky se k jeho osobě nepřihlíží. Příjmem rodiny jsou dávky státní sociální podpory. Žalobkyně nastoupila na rekvalifikaci a byla jí přiznána podpora při rekvalifikaci, která jí byla vyplacena v červnu a červenci 2007. Tuto skutečnost žalobkyně v zákonné lhůtě neoznámila, čímž došlo k porušení § 49 odst. 2 zákona o pomoci v hm. nouzi. Dále byla jmenovaná na vlastní žádost dne 16. 7. 2007 vyřazena z evidence úřadu práce. Vzhledem k tomu, že příjem všech společně posuzovaných osob nebyl po odečtení přiměřených nákladů na domácnost nižší než částka živobytí, rozhodl prvoinstanční orgán o odnětí příspěvku na živobytí od 1. 7. 2007.

Krajský soud při posouzení žalobních námitek předně konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně byla řádně doručena žalobkyni a nikoli jejímu manželovi, neboť správní spis neobsahuje jediný doklad o tom, že by žalobkyně byla v řízení před správními orgány obou stupňů zastoupena svým manželem na základě udělené plné moci. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí. Uvedl přitom, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je ohledně podkladů pro jeho vydání skutečně velmi strohé a neodpovídá požadavkům ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Strohost odůvodnění však byla nepochybně způsobena tím, že rozhodnutí bylo zpracováno pomocí aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů v souladu s § 52 odst. 3 zákona o pomoci v hm. nouzi. Rovněž tak rozhodnutí původního žalovaného vyhodnotil jako přezkoumatelné. Při posouzení otázky, zda žalobkyně měla nárok na příspěvek na živobytí i od 1. 7. 2007, dospěl krajský soud k závěru, že původní žalovaný správně vymezil okruh osob společně posuzovaných, který tvoří sedm osob, a to žalobkyně, její manžel a jejich pět nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Krajský soud se však dále neztotožnil s názorem původního žalovaného, že za osoby v hmotné nouzi je nutno uznat jen šest osob, a to žalobkyni a jejich pět nezletilých dětí, neboť manžel žalobkyně nesplňuje nárok na příspěvek na živobytí ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi pro nesplnění podmínky trvalého pobytu. Krajský soud naopak dovodil, že manžel žalobkyně do okruhu oprávněných osob spadá ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi. Krajský soud uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nerozporoval ani původní žalovaný. Manžel žalobkyně je sice z nečlenského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku se žalobkyní, která je občanem České republiky a tedy i občanem Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie. Ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi nelze podle krajského soudu vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče nesporně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z nečlenského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům občanů jiného členského státu Evropské unie než je Česká republika, kteří jsou také

z nečlenského státu Evropské unie. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť při posouzení, zda žalobkyně od 1. 7. 2007 splňuje zákonem stanovené podmínky pro přiznání příspěvku na živobytí, správní orgány zaujaly nesprávný názor, že manžela žalobkyně nebylo možné zahrnout do okruhu oprávněných osob ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi. Krajský soud proto rozhodnutí obou správních orgánů podle ust. § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil původnímu žalovanému k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti původního žalovaného ovšem byl ovšem zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 18. 4. 2011 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 3 Ads 157/2011 - 119, zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud se neztotožnil se všemi závěry krajského soudu.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 26. 1. 2012 uvedl, že dávku - příspěvek na živobytí, o níž žalobkyně žádala, lze označit za dávku opakující se a zajišťující osobám sociálně slabým konečný příjem alespoň ve výši životního nebo existenčního minima. Při rozhodování o poskytnutí příspěvku na živobytí se prioritně zkoumá, zda se osoba nachází v hmotné nouzi, přičemž se též zjišťují její celkové sociální a majetkové poměry. Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o pomoci v hm. nouzi se pro účely posuzování stavu hmotné nouze příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh společně posuzovaných osob je vymezen v ust. § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Podle ust. § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hm. nouzi má nárok na příspěvek na živobytí osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob. Podle § 9 odst. 2 téhož zákona se příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odstavce 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení; za přiměřené náklady na bydlení se pro účely tohoto zákona považují skutečné náklady na bydlení (§ 34), nejvýše však do výše 30 %, a v hlavním městě Praze do výše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob. Částka živobytí společně posuzovaných osob přitom podle § 24 odst. 2 stejného zákona činí součet částek živobytí osob, které jsou osobami společně posuzovanými.

Z citované právní úpravy je dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že pro posouzení nároku na příspěvek na živobytí bylo nutné porovnat částku příjmu a částku živobytí společně posuzovaných osob. Oba správní orgány přitom do okruhu společně posuzovaných osob zahrnuly i manžela žalobkyně. Skutečnost, zda manžel žalobkyně současně náležel do okruhu oprávněných osob podle ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi však již nebyla pro posouzení nároku žalobkyně na dávku relevantní. Existence nároku manžela žalobkyně na dávku pomoci v hmotné nouzi by měla význam teprve tehdy, pokud by byl žalobkyni přiznán nárok na příspěvek na živobytí, a správní orgán by posuzoval jeho výši. Pokud by pak správní orgán dospěl k závěru, že manžel žalobkyně není oprávněnou osobou podle § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi, výši dávky vypočtenou podle § 23 zákona by snížil o částku připadající na osobu manžela žalobkyně, tedy o 1/7. Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že správní rozhodnutí jsou nezákonná z toho důvodu, že při posouzení nároku žalobkyně na příspěvek na živobytí nebyl manžel žalobkyně zahrnut do okruhu oprávněných osob podle § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi. Tato skutečnost totiž neměla pro rozhodnutí o nároku žalobkyně na dávku žádný význam a na základě této skutečnosti

Nejvyšší správní soud přikročil ke zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 4. 2011 a k vrácení věci k dalšímu řízení.

Současně Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 26. 1. 2012 konstatoval, že v dalším řízení je ovšem krajský soud povinen znovu vyhodnotit otázku, zda je napadené správní rozhodnutí přezkoumatelné.

V novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 26. 1. 2012.

Na tomto místě soud pro úplnost podotýká, že v mezidobí před vydáním zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012 se ke krajskému soudu dne 9. 11. 2011 bez předvolání osobně dostavila žalobkyně se svým manželem, přičemž protokolárně učinili návrh na provedení dokazování ve věci, a to i výpisem z centrální evidence obyvatel ve vztahu k manželu žalobkyně, jemuž bylo přiděleno rodné číslo 660828/1999 a který by měl být v této evidenci registrován k pobytu v České republice.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

S ohledem na skutečnost, že zrušující výrok ad I. obsažený v předchozím rozsudku krajského soudu ze dne 18. 4. 2011 byl bez dalšího celý zrušen výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012 ze shora předestřených důvodů krajský soud se opět předně zabýval námitkou žalobkyně, že správní rozhodnutí obou stupňů trpí nedostatkem doručení, když byla doručena toliko jí a nikoliv jejímu manželovi jakožto zplnomocněnému zástupci, neboť bez náležitého doručení by žalobou napadené rozhodnutí nebylo v právní moci a tedy by nemohlo být bez dalšího podrobeno soudnímu přezkumu. Po zevrubném prostudování obsahu správního spisu, jenž byl předložen původním žalovaným, tuto námitku soud neshledal jakkoliv opodstatněnou. Správní spis totiž neobsahuje jediný doklad o tom, že by žalobkyně byla v řízení před správními orgány obou stupňů zastoupena svým manželem na základě udělené plné moci. Ve správním spisu není založena žádná plná moc k zastupování žalobkyně pro dotyčné správní řízení jinou osobou včetně jejího manžela pana J. Č.. Rovněž tak v řádně vedeném přehledu obsahu správního spisu není žádná zmínka o nějaké plné moci k zastupování žalobkyně v dotyčném správním řízení. Skutečnosti, že žalobkyně v daném správním řízení nebyla nikým zastoupena, odpovídá i fakt, že veškerý kontakt se správními orgány po celou dobu řízení vykonávala sama žalobkyně – v průběhu řízení písemně uplatněné námitky proti postupu správního orgánu a odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí podávala sama žalobkyně, přičemž i v této souvislosti přebírala od žalované strany veškeré písemnosti, které jí byly zasílány prostřednictvím pošty. Soud přitom neshledal, že by žalobkyně byla nějak zkrácena na svých právech v důsledku toho, že žalovaná strana v rámci řízení o odnětí příspěvku na živobytí jednala výlučně přímo s žalobkyní, jakožto účastnicí správního řízení, a nikoliv prostřednictvím jejího manžela.

Veškerými podáními žalobkyně se žalovaná strana řádně zabývala, přičemž žalobkyni tímto postupem nebylo upřeno ani právo na řádné odvolací řízení před původním žalovaným ani právo na soudní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. Pro úplnost k této námitce soud dodává, že pokud žalobkyně měla vůli být zastoupena v dotyčném správním řízení svým manželem, nic jí nebránilo v tom, aby žalovanou stranu na tuto skutečnost v průběhu tohoto řízení výslovně upozornila spolu s doložením náležitě udělené plné moci svému manželovi pro předmětné řízení.

Pro vyhodnocení žaloby má ovšem význam skutečnost, že Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 26. 1. 2012 konstatoval, že v dalším řízení je krajský soud povinen znovu vyhodnotit otázku, zda je napadené správní rozhodnutí přezkoumatelné. S ohledem na tento právní názor Nejvyššího správního soudu, který je pro krajský soud v dalším řízení závazný, se soud tedy zabýval případnou nepřezkoumatelností pro nedostatečné zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve vztahu k otázce náležitého zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je třeba v intencích zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012 uvést, že prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že došlo k novému posouzení nároku na dávku, ze kterého vyplynulo, že částka příjmu po odečtení přiměřených nákladů na bydlení není nižší než částka živobytí. Původní žalovaný pak ve svém žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že prvoinstanční správní orgán při novém posouzení nároku žalobkyně na dávku zohlednil skutečnost, že žalobkyně nastoupila na rekvalifikaci a byla jí přiznána podpora při rekvalifikaci, která jí byla vyplacena v červnu a červenci 2007. Dne 16. 7. 2007 byla jmenovaná na vlastní žádost vyřazena z evidence úřadu práce. Původní žalovaný však již dále neobjasnil, v jaké výši byla žalobkyni podpora při rekvalifikaci přiznána a z jakých dalších položek byl příjem žalobkyně tvořen, resp. jaké konkrétní dávky státní sociální podpory pobírala a v jaké výši, a to přestože se žalobkyně ve svém odvolání domáhala vysvětlení, jak správní orgán k výši příjmu a přiměřených nákladů na domácnost dospěl. Tyto údaje nevyplývají ani z kalkulačního listu zpracovaného dne 18. 7. 2007 v rámci prvoinstančního správního řízení.

V návaznosti na právě uvedené soud v intencích zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012 uvádí, že údaje, z nichž správní orgán vycházel, sice byly podrobně rozvedeny v kalkulačním listu, avšak již nebyly uvedeny v samotném prvoinstančním rozhodnutí. Pokud ale kalkulační list není součástí správního rozhodnutí, měly by být alespoň jeho základní údaje vždy zahrnuty i do odůvodnění rozhodnutí. Jestliže tomu tak není, příslušné správní rozhodnutí nesplňuje požadavky ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti přitom v intencích zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012 nelze nezmínit, že z kalkulačního listu ze dne 18. 7. 2007 vyplývá, že příjem pro posouzení nároku na dávku byl stanoven ve výši 12.475,- Kč, částka živobytí všech společně posuzovaných osob byla stanovena ve výši 14.724,-Kč, životní minimum všech společně posuzovaných osob činilo 13.840 Kč. Podle těchto údajů kalkulačního listu je tak částka příjmu nižší než částka živobytí, což je v rozporu se závěrem prvoinstančního správního orgánu uvedeným v odůvodnění jeho rozhodnutí. S tímto rozporem se však původní žalovaný nikterak nevypořádal, třebaže to bylo pro přezkum zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí zásadní. Tento procesní postup původního žalovaného ovšem

způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění a tedy vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vedle toho rozhodnutí původního žalovaného je zatíženo vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění i z toho důvodu, že původní žalovaný se v tomto svém rozhodnutí naprosto nijak nevypořádal s odvolací námitkou žalobkyně obsaženou v jejím odvolání ze dne 25. 7. 2007 o tom, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno p. N., pracovníci prvoinstančního správního orgánu, která byla podjata vůči rodině žalobkyně. Tuto námitku žalobkyně přitom řádně a včas uplatnila ve svém odvolání vůči prvoinstančnímu rozhodnutí, které prvoinstanční správní orgán obdržel dne 25. 7. 2007, a proto bylo povinností původního žalovaného se s touto námitkou v rámci svého rozhodnutí vypořádat.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud vázán závěry obsaženými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012 proto rozhodnutí původního žalovaného dle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s. ř. s. zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatečné zdůvodnění způsobující jeho nepřezkoumatelnost, a s odkazem na ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, a tedy vypořádá se jednak s tím, že podle kalkulačního listu je částka příjmu nižší než částka živobytí, což je v rozporu se závěrem prvoinstančního správního orgánu uvedeným v odůvodnění jeho rozhodnutí, a jednak s námitkou podjatosti p. Novákové, pracovnice prvoinstančního správního orgánu.

O žalobě soud rozhodl s ohledem na hospodárnost řízení bez jednání, třebaže žalobkyně v žalobě navrhovala nařízení jednání, když rozhodnout ve věci bez jednání soudu výslovně umožňovala díkce ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasačních stížnostech proti výše zmiňovanému usnesení a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, když žalovaný neměl úspěch ve věci a tehdejší právní zástupce žalobkyně při ústním jednání ze dne 18. 4. 2011 se jménem žalobkyně vzdal práva na náhradu nákladů řízení.

O osvobození žalobkyně od povinnosti k zaplacení soudního poplatku, jak navrhovala žalobkyně, soud nerozhodoval, neboť předmětné soudní řízení je ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozeno.

Pro úplnost soud poznamenává, že o přiznání odměny tehdejšímu ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně JUDr. Petru Práglovi a jejím proplacení z účtu krajského soudu již opětovně nerozhodoval, neboť o jeho odměně za zastupování žalobkyně v řízení o žalobě před krajským soudem již bylo rozhodnuto ve výroku ad III. rozsudku ze dne 18. 4. 2011, jenž nebyl dotčen zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, a o jeho odměně za zastupování žalobkyně v řízení o kasačních stížnostech před Nejvyšším správním soudem bylo rozhodnuto rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008 a ze dne 26. 1. 2012, přičemž jednotlivé odměny i již byly tehdejšímu právnímu zástupci žalobkyně řádně vyplaceny z účtů krajského soudu a Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 22. února 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová